

ישראל קורצ'אק קולצ'אק
اسرائيل تقرا كورتشاك

על הדרורים – מותאם לגיל הרך

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ט', עמ' 279-281
תרגום: אורי אורלב

כְּאֶשֶׁר יָרַד שֶׁלֶג וַיְכַסֶּה אֶת הַכֹּל, מִצָּבֶם שֶׁל הַדְּרוֹרִים יִהְיֶה בְּכִי רַע. אוֹלֵי אֶפְלוּ יֵשׁ מִזֶּוֹן מִתַּחַת לְשֶׁלֶג אֲבָל אִיךָ אֶפְשֶׁר לְדַעַת הַיְכָן לַחֲפֹר כְּדֵי לְהַגִּיעַ אֵלָיו? וְהָרִי הַדְּרוֹר יָכוֹל לַחֲפֹר רַק בְּמִקּוֹר. וְלָכֵן הִתְחַלֵּתִי לִפְזֹר גְּרִיסִים עַל הַחֲלוֹן, אֲבָל זֶה לֹא הָיָה נוֹחַ. בְּקִשְׁתִּי מִשִּׁימָק שֶׁיִּחַבֵּר לִי קֶרֶשׁ, וְעֵכָשׁוּ אֲנִי שׁוֹפֵד עַל הַקֶּרֶשׁ. בְּקִיץ הַחֲלוֹן הָיָה פְּתוּחַ וּמִפְעַם לְפַעַם הַדְּרוֹרִים הָיוּ נִכְנָסִים לַחֲדָר וְיוֹשְׁבִים עַל הָעֵצִיף. אֲנִי יֹשֵׁבְתִי לֹלֵא תְּנוּעָה, וְלָכֵן לֹא פָּחַדוּ. אֲבָל כְּאֶשֶׁר פַּעַם אַחַת נִכְנָסְתִי בְּמִפְתִּיעַ, אַחַד הַדְּרוֹרִים לֹא הִצְלִיחַ לְמַצֵּא אֶת הַחֲלוֹן מְרַב פָּחַד, הִתְעוֹפֵף בְּבִהָלָה, הִתְנַגֵּשׁ בְּקִירוֹת וְנִפְגַּע. אַחֵר כְּדֵי דְפַקְתִּי תַמִּיד עַל הַדֶּלֶת לִפְנֵי שֶׁנִּכְנָסְתִי לַחֲדָרִי.

בְּקִשְׁתִּי עֵכָשׁוּ אֶת הַזָּג שֶׁיִּחַתֵּד לִי חֲתִיכָה קִטְנָה מְזֻגָּגִית הַחֲלוֹן כְּדֵי שֶׁהַדְּרוֹרִים יוּכְלוּ לְאָכַל בֵּין הַחֲלוֹנוֹת וְגַם יִהְיֶה לָהֶם קֶצֶת יוֹתֵר חֵם. אִין סִפֵּק שֶׁמִּצָּבֶם יִשְׁתַּפֵּר.

מִפְּנֵי שֶׁיִּשְׁנָה עִיר אַחַת שְׂפָה הַיּוֹנִים כָּל כֶּף מְבִיתוֹת, שֶׁאִינִן פּוֹחַדוֹת מְאֻנָּשִׁים בְּכָלֵל. גַּם אִם יָבוֹא אָדָם זֶר, אֶפְלוּ מְאָרֶץ אַחֲרַת, הַיּוֹנִים לֹא פּוֹחַדוֹת מִמֶּנּוּ, לֹא בּוֹרְחוֹת כָּלֵל וְאוֹכְלוֹת יֶשֶׁר מֵהֵד. מִכָּל הַעוֹלָם בָּאִים אֲנָשִׁים לְבַקּוֹר בְּאוֹתָהּ עִיר וּמִתְפַּעֲלִים. אִם יִשְׁנָה עִיר כְּזֹאת בְּאִיטְלְיָה אֶפְשֶׁר לָגֵרִם לְדְרוֹרִים לְהִתְנַהֵג בְּצוּרָה דוֹמָה בְּנוֹרָשָׁה. אֲבָל מָה לַעֲשׂוֹת כְּדֵי שֶׁהַחֲתוּלִים לֹא יִתְפָּסוּ אוֹתָם? מִפְּנֵי שֶׁהִילָדִים אֲמָרוּ לִי שֶׁרָאוּ חֲתוּל אֲכָל דְּרוֹר. אֶפְלוּ חֲשַׁבְתִּי לְהַפְסִיק לְשַׁפֵּד לָהֶם גְּרִיסִים, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִחַדְלוּ לַפְחֹד וַיִּזְהָרוּ מִהַחֲתוּלִים. כִּנְרָאָה שֶׁהַדְּרוֹרִים לֹא דֵי חֲכָמִים כְּדֵי לְדַעַת אֶת הַכֹּל.

וְעוֹד מִשְׁהוּ שֶׁמִּעֲצִיב אוֹתִי, הַקִּטְטוֹת הַבְּלִתִּי פּוֹסְקוֹת בֵּינֵיהֶם. לֹא כָּלֵם מִתְקוֹטְטִים, אֲבָל רַבִּים מְאוֹד. הַשִּׁקְטִים יוֹתֵר מְעַדִּיפִים לּוֹתֵר עַל הָאֲכָל, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא אוֹהֲבִים לְהִתְקוֹטְט. יוֹשְׁבִים לָהֶם עַל מִסְגֶּרֶת הַחֲלוֹן וּמִמְתִּינִים עַד שֶׁהָאֲחֵרִים יִסְתַּלְקוּ. אֲנִי כְּבָר מִפִּיר דְּרוֹר אַחַד שָׁמֹן; מְגַרֵשׁ אֶת כָּלֵם. לֹא חָשׁוּב כִּמָּה גְּרִיסִים יֵשׁ עַל הַקֶּרֶשׁ, הוּא לֹא אוֹכֵל וְכָל הַזָּמָן מְגַרֵשׁ אֶת הָאֲחֵרִים. לַפְעָמִים הֵם מִתְעוֹפְפִים וּמִמְשִׁיכִים לְהִתְקוֹטְט בְּאוֹיֵר...

הַדְּרוֹרִים לֹא נִלְחָמִים בְּצוּרָה אַכְזָרִית... אִף פַּעַם לֹא רָאִיתִי דָם, אֶפְלוּ לֹא רָאִיתִי שֶׁמֶרְטוּ זֶה לָזָה נוֹצוֹת. לְדְרוֹרִים רַבִּים חֲסֵרוֹת קֶצֶת נוֹצוֹת בְּזָנְבֵם... הַדְּבָר בּוֹלֵט לְעֵין כִּי שָׁעָה שֶׁהֵם רוֹצִים לְהַפְחִיד זֶה אֶת זֶה, הֵם זוֹקְפִים אֶת הַזָּנְבוֹת. רָצִיתִי לְהִנִּיא אוֹתָם מִלְּהִתְקוֹטְט וּבְכָל פַּעַם כְּשֶׁהִתְחִילוּ רַקְעָתִי בְּרִגְלִים אוֹ מִחֲאֲתֵי כֶּף כְּדֵי שֶׁיִּפְסִיקוּ. אֲבָל הֵם לֹא הִבִּינוּ – וְהִנְחַתִּי לָהֶם. יֵשׁ גַּם דְּרוֹרִים אֲמִיץִים, שֶׁלֹּא מִתְקוֹטְטִים, אֲבָל אִינָם פּוֹחַדִים. כְּשֶׁאֲנִי מְקִישׁ בַּפֶּסֶא עַל הַרְצָפָה כָּלֵם בּוֹרְחִים, אֲבָל אַחַד כְּזֶה עוֹמֵד, מוֹתֵחַ אֶת צְנָאוֹ וּמִסְתַּפֵּל לְכָל הַכּוֹוִנִים, וְאַחֵר כְּדֵי חוֹזֵר לְאָכַל בְּשִׁלּוֹה.

מִלְּאֲתִי כְּבָר שְׁתֵּי מַחְבְּרוֹת עַל הַדְּרוֹרִים שְׁלִי.

